

A II. Nemzeti Vidékfejlesztési Nap első napjának megnyitója

Dr. Csatári Bálint, az MNVH elnöke,
Budapest, Vajdahunyadvára

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Kedves Vendégeink!

Szeretettel köszöntöm Önöket a Magyar Nemzeti Vidéki Hálózat Elnöksége nevében is a II. Magyar Vidékfejlesztési Napon. Köszönöm, hogy elfogadták a meghívásunkat, s így két napra együtt lehetünk Önökkel, eszmét cserélve a vidékről, a problémákról, a megoldandó feladatokról, sőt az idén kivételesen arról is, hogy az Európai Unió társországaiban hogyan állnak az ottani tervező-fejlesztő kollegáink, barátaink a 2014–2020-as vidéktervezési felkészüléssel. Köszönöm a Nemzeti Agrárszaktanácsadási, Képzési és Vidékfejlesztési Intézetben működő Állandó Titkárságunk munkatársainak a gondos szervezést, ami megalapozhatja az előttünk álló tanácskozás sikerét.

A Magyar Nemzeti Vidéki Hálózatunk az idén sok olyan feladatot próbált megoldani, ami eddig még nem sikerült. Végre kiírásra kerültek és elindultak a megvalósulás útján projektötlet-támogatásaink, mondhatni intenzívvé vált a szakosztályi munka, komoly perspektívákkal biztató együttműködési megállapodásokat kötöttünk országos szakmai szervezetekkel, jelentős tanácskozásokat szerveztünk. Intenzíven igyekeztünk bekapcsolódni a jövő vidéktervezésének előkészítő munkálataiba is.

Az elvégzett dolgaink kétféleképpen értékelhetők. Számszerűen, tényszerűen, pozitivista módon, vagy másképpen is, mentálisan, a megérzéseink alapján. Például Szabó Zoltán híres könyve, a *Cifra nyomorúság* is mindkét közelítést alkalmazza. Manapság is tapasztalhatunk hasonló jelenségeket. De Szabó Zoltán másik könyvét is, a *Szerelmes földrajzot* is gyakran olvasgatom. Amikor a költőink verseinek földrajzi képein töpreng az Alföldről, annak településeiről, vidékeiről. Mai költőink is írnak kiváló, helyzetelemző sorokat: „*Alákapott a szél Európa sátorának, mely hernyóként kavargott a Balti tengertől a Fekete tengerig, alatta néma nyáj, összeszorultak a nemzetek, és megavasodva csoszogtak a városok.*” És vidék? Hogyan is áll ma a magyar vidék? Milyen a lelkiállapota? Mennyire különbözőek a vidéki világaink? Bácskában, Palócföldön, vagy az Őrségben.

Most, mikor e tanácskozást megnyitom, azt ajánlom közös és szíves figyelmünkbe, hogy az új vidéktervezési prioritások, „elsődlegességek” – versenyképesség, fenntarthatóság, befogadóképesség – megvitatása során mindig legyen előttünk az a szempont, ami a vidéki társadalom lelki-mentális állapotával is számol. Próbáljuk meg okosan segíteni a megmaradt és tenni vágyó vidéki közösségeinket, gazdáinkat, szakember-csoportjainkat, terjesszük a jó gyakorlatokat, szervezzünk képzéseket, adjunk tudást, kapaszkodókat és támogatást is ahhoz, hogy minél több vidéki tájunk, településünk lehessen fenntartható, élhető, lakható.

Sokan vagyunk hajlamosak vagy a túlzott optimizmusra, vagy annak ellentétére, a pesszimizmusra. Talán érdemes ideidézni Buda Ferenc Kossuth díjas költőnk közlemúltban írt két versszakát:

*„Hiány
Cél, meg értelem,
ha kivész az utakból,
merre a merre?*

*Aranykor álma,
józanág, okos törvény,
már nem remélem.”*

Ezen gondolatok jegyében nyitom meg két napos tanácsozásunkat. Jó eszmecserét, hasznos együttlétet kívánok.

Köszönöm a figyelmüket!